

תורת אביגדור

פילזים

ע"פ שיחותיו של הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל
מאת: ארי בן-עמי
איורים: יוכבד גדל

פְּרִשְׁת שְׁלַח

אל תתלוצצו!

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב
נא לתרום בעין יפה

להנצחות: 072-222-3383

פרשת שלח אל תתלוצצו!

איצי ובתיה עמדו עם אבא בסופו של תור ארוך עמוס בכל מיני סוגי אנשים בבנק הדואר. הם מעולם לא היו כל כך משועממים. הזמן כמו עצר מלכת כשחיכו לשלוח את המכתב ובו ה"תורת אביגדור" של השבוע לבן דודם, פיני, המתגורר בחיפה. איצי ניסה בכל כוחו לחשוב על המשניות שלמד השבוע בחידר אך האוויר המחניק שבדואר האפיל על זכרונו והקשה עליו את החשיבה.

"הסתכל, אבא!" קראה בתיה. "זה השכן שלנו, מרק, העומד בעמדת הפקיד! לא ידעתי שהוא עובד כאן! אני בטוחה שהוא היה נותן לנו לעקוף את התור כך שלא נצטרך לעמוד ולשרוף כאן עוד ארבע שעות".

אבא הסתכל על הילדים, בהלם. "חס ושלום!" הוא אמר. "לעולם לא נעשה כזה דבר. האם אתם מבינים מדוע?"

בדיוק באותו הרגע נוצרה מהומה גדולה כשדלת הדואר נפתחה לרווחה. בלי מילים, הביטו איצי ובתיה על שני הליצנים הרפואיים שהתגלגלו פנימה, נושאים קופסאות ענק. הם נדפקו אחד בשני ובאנשים אחרים, מתעלמים מהתור הארוך, וניגשו אל הדלפק.

"סליחה, סליחה", אמר אחד הליצנים תוך כדי דחיפת אישה מבוגרת. "אנחנו בדרך להופעה בבית החולים ואנחנו כבר באיחור, אבל אנחנו חייבים לשלוח את החבילות האלו היום!"

הליצנים הדפו את הקופסאות שלהם על הדלפק והפקיד החל להכין אותם למשלוח. הליצן השני הפך את פניו לכיוון הקהל. "נס שאנחנו ליצנים, הא?" הוא צחק, מתכופף בכדי להרים את האף האדום המבריק שנפל והתגלגל אל מתחת המושב של בן אדם מבוגר. "לאף אחד לא אכפת לאבד את מקומו בתור לטובת ליצן חברותי!"

עשר דקות לאחר מכן עזבו הליצנים את הדואר. מריעים בחצוצרות הקטנות שבידם. אבא הסתובב לכיוון הילדים בחצי חיוך.

"קינדערלך", הוא אמר בשקט בכדי שאנשים אחרים בתור לא ישמעו. "אני חושב שהשם הרגע ענה לכם על השאלה שלי. הביטו סביב ותיראו כמה האנשים כועסים ועצבניים".

איצי ובתיה שמעו מישהו ממלמל, "ליצנים... הם חושבים שהם משמחים את כולם, רק בעיות הם עשו כאן. מעולם לא אהבתי ליצנים..."

אבא המשיך. "כעת, תדמיינו אותנו, מבקשים ממרק השכן לאפשר לנו לעקוף את התור. במקום לכעוס על הליצנים, כל האנשים האלו היו רוטנים עלינו. והיינו נותנים להם את התחושה שהאנשים של השם לא בסדר ואינם מתנהגים כראוי." "אבל אבא", אמר איצי, "אם אנחנו יכולנו לצאת מכאן מהר יותר, היינו הולכים הביתה ולומדים. האם לימוד התורה לא חשוב יותר מאשר לדאוג למה שאנשים אחרים מרגישים?"

אבא עצר כשהתור התקדם מעט והם פסעו קדימה עוד פסיעה קטנטונת.

"תנו לי לספר לכם סיפור", הוא ענה. "כאשר אני הייתי בישיבה, היה שם בחור שאהב מאד ללמוד. הוא אהב את זה כל כך עד שהיית יכול לראותו לעיתים קרובות רץ מביתו בשש בבוקר כשחולצתו חצי מכופתרת והוא צועק לנהג האוטובוס להמתין לו. בזמן שכלם צעדו לתוך בית המדרש, הוא רץ, דוחף את כולם בדרכו בכדי להגיע לדלת, להיכנס ולהתחיל ללמוד.

"כולנו חשבנו שהבחור הזה הוא הצדיק הכי גדול. אף אחד מאתנו לא הרגיש שהוא משתוקק ללמוד עד כדי לרוץ לבית המדרש! אבל אז, יום אחד, המשגיח ראה אותו. המשגיח קרא לו ואמר לו שהוא עושה בכך את אחת העבירות הגדולות שקיימות בתורה! אף אחד לא האמין למשמע אוזניו. איך כזו אהבת תורה יכולה להיחשב כעבירה? ועוד עבירה חמורה!?"

”אבל המשגיח אמר שהריצה עם חולצה מבולגנת, צעקות ברחוב בשעת בוקר מוקדמת כשאנשים עדיין ישנים, ודחיפות בני אדם על מנת להיכנס לבית המדרש הם פעולות של חילול השם!

”אנשים עלולים להסתכל עליו ולומר, 'כך נראה בחור ישיבה?! זה אחד מהאנשים של השם?'

”הם עלולים להרגיש סלידה ורגשות שליליות מאד כביכול אל דרכיו של השם. ואין כפרה בעולם הזה על חילול השם!”

איצי בתיה חשבו בשקט על הדברים של אבא. האם הם בעצמם עשו אי פעם משהו שהיה עלול לגרום לאנשים לחשוב שיהודים שומרי תורה ומצוות אינם נחמדים ונעימים?

אחרי שעבר זמן, שהרגיש כמו שעות של נצח, בני משפחת גרינבוים חזרו לביתם מבנק הדואר. ”איצי”, אמרה בתיה כשפסעו לכיוון הבית, ”האם החולצה שלך היתה מסודרת מקודם? מתי סידרת אותה?”

”אחרי מה שאבא אמר בדואר” ענה איצי. ”אני רוצה להיות בטוח במיוחד כשאנשים אחרים רואים אותי שהם יתרשמו מהצורה שילד יהודי, שומר תורה ומצוות - נוהג, וכך, הם יעריכו יותר את השם ואת דרכיו!”

אבא חייך. ”איצי” הוא אמר, ”בזאת קיימת עכשיו את מצוות קידוש השם! וזו אחת מהמצוות הגדולות ביותר הקיימות בתורה!”

ולוואי ונזכה תמיד להיות ממקדשי שמו!

שבת שלום ומבורך!